

Arrest

nr. 70 108 van 18 november 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOERMANS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Bagdad afkomstig te zijn. In het begin van het jaar 2008 heeft u Irak een eerste keer verlaten en bent u naar Zweden gegaan waar u een asielaanvraag indiende. U had als kok gewerkt voor een Amerikaanse firma en u werd bedreigd door een onbekende groepering. Echter onderweg naar Zweden werden uw vingerafdrukken in Griekenland genomen. Griekenland ging akkoord tot overname van uw asioldossier. U wou echter niet naar Griekenland worden gestuurd en u vluchtte uit Zweden weg vanwaar u naar Nederland ging en er ook een asielaanvraag indiende. Na vier – vijf maanden heeft u aan de Nederlandse autoriteiten een vrijwillige terugkeer naar Irak gevraagd, er was nog geen beslissing genomen in uw asielaanvraag. Bij uw terugkeer naar Irak ging u in de Tsuquq wijk wonen waar u ongeveer één jaar bleef. Daarna ging

u opnieuw in de al-Hurriya wijk wonen, de wijk waar u oorspronkelijk vandaan komt. Na uw terugkeer naar Irak kende u geen problemen meer waarvoor u de eerste keer Irak had verlaten. Bij uw terugkeer naar Irak bleek u geen werk te vinden. Op een dag gaf u een meisje dat u al enkele keren op straat had zien passeren uw telefoonnummer. F. (...) belde u op en jullie spraken met elkaar af. Na twee maanden een seksuele relatie met haar te hebben vroeg u haar of ze nog enkele vriendinnen had die geld willen verdienen door met mannen af te spreken. F. (...) bracht haar vriendinnen R. (...) en I. (...) mee. U vertelde aan uw vrienden dat ze met deze meisjes seks kunnen hebben. U bracht hen ofwel naar uw huis of naar het huis van een vriend, M. (...), in de Ghaziliya wijk. Ofwel bleven de meisjes enkele uren bij de mannen ofwel bleven ze een ganse nacht. Acht dagen voor de ramadan ontving u een dreigbrief van Jays Ansar Allah waarin stond dat u zich met niet islamitische zaken inliet en dat u hiervoor moest worden gedood. Ongeveer één week daarvoor was er een rode X op uw huis aangebracht. Nadat u die dreigbrief had gelezen ging u naar uw broers en vertelde u waarmee u zich de laatste tijd bezig hield en wat er was gebeurd. Uw broers belden uw neven op. Ze maakten u verwijten omwille van de job die u deed en uw oudste broer heeft u geslagen en er werd u verteld dat u het huis niet meer binnen mocht. U werd zelfs met de dood bedreigd. Daarna ging u naar uw schoonmoeder, die ook woonachtig was in de al-Hurriya wijk, waar u nog enkele dagen verbleef. Twee dagen voor de ramadan verliet u Irak. U ging naar Syrië waar u ongeveer één maand verbleef. Momenteel verblijven uw echtgenote en uw kinderen nog in Syrië. Op 29 augustus 2011 kwam u op de luchthaven van Zaventem zonder geldige reispapieren aan. Op dezelfde dag vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, een dreigbrief en de enveloppe waarin deze documenten u werden toegestuurd neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling en wel om de volgende redenen.

Uit uw verklaringen bleek dat u bij uw terugkeer naar Irak vanuit Zweden en Nederland geen werk zou hebben gevonden en dan maar pooier zou zijn geworden. Voor uw vertrek naar Zweden en Nederland bleek u echter wel al aan de slag te zijn geweest als kok, arbeider, medewerker in een carwash en als groenteverkoper (CGVS, p. 9). Toch stelde u dat u na uw terugkeer geen werk zou hebben gevonden. U verklaarde naar verschillende firma's te zijn gegaan, maar daar hoorde u dat u een beetje te oud zou zijn om te werken. Wanneer u werd gevraagd naar welke firma's u bent gegaan ontweek u de vraag door te stellen dat u naar verschillende bedrijven bent gegaan maar dat de meeste vacatures waren opengesteld voor mensen onder de 30 en u bent 41 jaar (CGVS, p. 12). U gevraagd waarom u geen beroep zoals uw broers als elektricien of veiligheidsagent kon uitoefenen, verklaarde u dat u het beroep van elektricien niet kan. U geconfronteerd met het feit dat dergelijke beroepen aan te leren zijn, stelde u dat het moeilijk is iets te leren en dat u had geproefd van een job waarmee u makkelijk geld verdient en dat die job 100% bij u paste (CGVS, p. 12). Het loutere feit dat u geen enkel ander werk zou kunnen vinden is weinig overtuigend. Hoe dan ook, uit uw verklaringen blijkt dat u deze job louter en alleen hebt aangevat om geld te verdienen en er met andere woorden dus enkel economische motieven aan de grondslag hiervan lagen (CGVS, p. 9). Er kan dan ook geen verband worden vastgesteld met de criteria van de Vluchtelingenconventie die de toekenning van asiel wettigen. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U beweerde door de Jays Ansar Allah te zijn bedreigd en stelde een dreigbrief van hen te hebben ontvangen. Eveneens verklaarde u dat een week voor het ontvangen van die dreigbrief een rode X op uw huis zou zijn aangebracht. Op dat moment bleek u zich niet te realiseren wat een rode X betekent, u kon louter veronderstellen dat 'iemand iets met opzet had gedaan'. Het is pas na het ontvangen van de dreigbrief dat u ervan uitgaat dat de rode X ook een bedreiging moet zijn geweest, maar ook hiervan bent u niet zeker, en kan u niet uitleggen wat deze rode X op uw huis dan wel zou betekenen (CGVS, p. 6-7). Nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zou hebben gepoogd zich hieromtrent meer concrete informatie en zekerheid te verschaffen, een gegeven dat andermaal verbazing wekt.

Over Jays Ansar Allah kan u al helemaal geen verduidelijking geven. U stelt nog nooit over deze beweging te hebben gehoord en er bijgevolg niets over te weten. U heeft er ook geen idee van waar ze actief zouden zijn (CGVS, p. 6). U weet zelfs niet te zeggen welke religieuze richting de beweging Jays Ansar Allah aanhangt (CGVS, p. 12). Ook al had u nog nooit over Jays Ansar Allah gehoord, toch is het ten zeerste opmerkelijk dat u dan ook helemaal geen stappen heeft ondernomen om te weten te komen van wie de bedreiging juist uitgaat (CGVS, p. 12). U stelde dat u daar toe geen mogelijkheid had gezien, dat u niet wist wat te doen (CGVS, p. 12). Uw uitleg biedt geen afdoende verschuiving daar men gezien de door u geschilderde omstandigheden kan verwachten dat u zou proberen om meer te weten te komen over de bedreiging die naar u uitgaat. Dergelijke informatie is

immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat u nagelaten hebt zich hieromtrent te informeren ondermijnt op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid.

Verder dient nog aangestipt dat u er geen weet van heeft of ook M. (...) al dan niet werd bedreigd, of dat de meisjes die voor u werkten problemen zouden hebben ervaren. U vergoelijkt zulks door te stellen dat u sinds het ontvangen van de dreigbrief geen contact meer met hen hebt opgenomen (CGVS, p. 12). Mocht er geloof aan de door u beweerde problemen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou doen om informatie hieromtrent te vergaren.

Daarnaast stelde u ook door uw eigen familie te worden bedreigd. Nadat u de dreigbrief had ontvangen was u naar uw broers in de al-Hurriya wijk gegaan die op hun beurt uw neven hadden opgebeld en die dan eveneens naar het huis waren gekomen. Ze vroegen u waarom u door deze beweging zou worden geviseerd. U legde uit waarmee u zich de laatste tijd had beziggehouden. Uw broers en neven reageerden heel kwaad en uw oudste broer heeft u geslagen. Ze verboden u om nog in het huis binnen te komen. Daarnaast stelde u dat u ook door hen werd bedreigd, dat ze u zouden doden (CGVS, p. 7, 14). Indien uw broers en uw neven u dan al zouden willen doden is het verwonderlijk dat ze niet meteen, toen u daar nog in het huis aanwezig was, de daad bij het woord voegden. Daarnaast stelde u nog enkele dagen voor uw vertrek uit Irak bij uw schoonmoeder, die eveneens in de al-Hurriya wijk woont, te hebben verbleven (CGVS, p. 7-8). Indien uw broers en neven u werkelijk zouden willen doden zou het niet zo ongewoon zijn voor hen om even bij uw schoonmoeder, die in dezelfde wijk woont, langs te gaan om te zien of u daar al dan niet verblijft. Het feit dat u daar nog enkele dagen zonder probleem heeft kunnen verblijven ondermijnt uw werkelijke vrees.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag heeft voorgelegd zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw woonstkaart kunnen enkel als indicatie voor uw identiteit dienen, hetgeen hier niet wordt betwist. Met betrekking tot de dreigbrief van Jays Ansar Allah dient te worden opgemerkt dat een dergelijk stuk enkel waarde heeft ter ondersteuning van een coherent asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub c van de Vreemdelingenwet betreft, dient opgemerkt te worden dat uit een analyse van de situatie in Irak weliswaar blijkt dat in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat deze vaststelling niet volstaat om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Zo dient opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerder verblijf in Europa zichzelf het profiel voorhield van kok bij een Amerikaanse firma. Omwille van dit profiel vreesde u vervolging in Irak en vroeg u asiel aan in Europa, waardoor uw vingerafdrukken zowel reeds in Griekenland, Zweden als Nederland genomen zijn. Dienaangaande merkte u overigens merkwaardig genoeg spontaan op dat deze vingerafdrukken niet meer geldig zijn vanaf het ogenblik dat iemand zich zes maanden buiten de Europese Unie bevindt (CGVS, p. 4) U verklaarde vervolgens dat u op eigen initiatief aan de Nederlandse autoriteiten gevraagd heeft om vrijwillig te kunnen terugkeren naar Irak, en dit alvorens er een beslissing in het kader van uw asielaanvraag genomen was (CGVS, p. 3). Het feit dat u teruggekeerd bent naar Irak, ondergraaft niet alleen uw voorheen aangehaalde vrees voor vervolging, maar doet bovendien geenszins blijken dat er ernstige en zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u aldaar een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U brengt immers zelf geen concrete elementen aan die er op wijzen dat u bij uw terugkeer naar Irak geconfronteerd werd of zal worden met een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Irak. Integendeel, u gaf zelf uitdrukkelijk te kennen dat de veiligheidsomstandigheden in Irak in zeer positieve zin geëvolueerd waren (CGVS, p. 5). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u de status van subsidiair beschermde niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij gaat hiertoe in op enkele motieven van de besteden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij zich op een laagdunkende wijze uitlaat over haar beroepsbezigheden in Irak en citeert hiertoe volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Uit uw verklaringen bleek dat u bij uw terugkeer naar Irak vanuit Zweden en Nederland geen werk zou hebben gevonden en dan maar pooier bent geworden. (...).

Het loutere feit dat u geen enkel ander werk zou kunnen vinden is weinig overtuigend. Hoe dan ook, uit uw verklaringen blijkt dat u deze job louter en alleen hebt aangevat om geld te verdienen en er met andere woorden dus enkel economische motieven aan de grondslag hiervan lagen.”

Verzoekende partij wenst op te merken dat elk beroep uitsluitend vanuit economisch oogpunt wordt uitgeoefend en benadrukt nogmaals dat zij bij het niet vinden van enige betrekking zij bepaalde vormen van prostitutie faciliteerde en hierdoor werd gevisieerd door Jays Ansar Allah zoals blijkt uit de door haar ontvangen dreigbrief.

2.2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij louter met voormelde summiere herhaling van de door haar voorgehouden asielmotieven in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij zich laagdunkend uitlaat over haar tewerkstelling stelt de Raad vast dat deze bemerking feitelijke grondslag mist. Immers op de vraag van de interviewer bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 15 september 2011 waarom verzoekende partij bijvoorbeeld geen bepaald vak kon leren om zodoende aan een job te geraken, antwoordt verzoekende partij letterlijk het volgende: *“Het is moeilijk om iets te leren, ik heb geproefd van makkelijk werk en het heeft goed verdiend, en ik zie dat die job 100% voor mij was.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Door de Raad kan derhalve niet worden ingezien hoe de beschrijving *“geen werk zou hebben gevonden en dan maar pooier bent geworden”* niet als een correcte weergave van het door verzoekende partij gestelde kan worden beschouwd en elke vorm van objectiviteit zou missen.

De belerende opmerking van verzoekende partij dat ieder beroep om economische redenen wordt uitgeoefend resulteert uit een onvolledige lezing van de desbetreffende motivering. Immers motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Hoe dan ook, uit uw verklaringen blijkt dat u deze job louter en alleen hebt aangevat om geld te verdienen en er met andere woorden dus enkel economische motieven aan de grondslag hiervan lagen (CGVS, p. 9). Er kan dan ook geen verband worden vastgesteld met de criteria van de Vluchtelingenconventie die de toekenning van asiel wettigen.”* Verwerende partij stelt derhalve enkel dat in de aard van het beroep zelf niet de criteria liggen zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder het niet beantwoorden van de namen van de

firma's bij dewelke zij zou hebben gepostuleerd om werk te vinden, de flagrante desinteresse naar haar belagers, naar de betekenis van het kruis op de woning en naar de situatie van de meisjes die door haar werden aangeboden aan mannen en het finaal verblijf houden bij haar schoonmoeder die in dezelfde wijk woont en dit terwijl verzoekende partij vreesde door haar eigen familie te zullen worden vermoord, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Voormelde motieven die allen wezenlijke elementen betreffen van het voorgehouden asielrelaas en die leiden tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich, steunend op niet nader gepreciseerde rapporten van het UNHCR en een bijgebracht reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, te verwijzen naar de algemene situatie in Irak en in Bagdad, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad wijst erop dat zoals blijkt uit de bestreden beslissing verwerende partij zich bewust is van de nog steeds problematische situatie in Centraal-Irak, doch motiveert specifiek met betrekking tot verzoekende partij dat zij zich bij haar eerdere verblijf in Europa een profiel voorhiel van kok te zijn geweest bij een Amerikaanse firma en dat verzoekende partij zelfs zonder het resultaat van haar asielaanvraag in Nederland af te wacht verzocht vrijwillig naar Irak terug te keren waaruit verwerende partij terecht concludeert dat een dergelijke houding geenszins blijk geeft dat er ernstige en zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekende partij in Irak een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze specifieke motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verzoekende partij merkt integendeel dienaangaande zelf op in haar verzoekschrift dat haar huidige asielaanvraag niet gestoeld is op haar status als vroegere werknemer van een Amerikaans bedrijf, maar wel op de vervolging die lastens haar gevoerd wordt wegens het organiseren van prostitutie. Zoals hoger gesteld wordt deze laatstgenoemde vervolging als ongeloofwaardig beschouwd. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat er in haren hoofde ingevolge een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT